

РЕШЕНИЕ

№ 93

гр. Кюстендил, 11.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, I-ВИ СЪСТАВ, в публично заседание на девети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Андрей Н. Радев

при участието на секретаря Янка Ян. Ангелова
като разгледа докладваното от Андрей Н. Радев Гражданско дело № 20211520101693 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано по предявена пред Районен съд – Дупница искова молба, изпратена по подсъдност на настоящия съд, от „ФРОНТЕКС ИНТЕРНЕТЪНЪЛ“ ЕАД, ЕИК: 200644029, представлявано от Л. Д.а – изпълнителен директор, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Хенрик Ибсен“ № 15, ет.6, чрез юрк. В.Ц., срещу М. В. Д., ЕГН: 7503062900, с адрес: *****, в качеството му на наследник на А.Е. Д.А, ЕГН: *****, с претенция да бъде признато за установено по отношение на ответника, като наследник на посоченото лице, че в полза на ищеца съществува вземане, обективизирано в заповед за изпълнение, издадена по ч.гр.д. № 808/2021г. от описа на РС – Дупница, а именно: 180,27 лв. – главница, ведно със законната лихва за забава върху същата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение до окончателното изплащане на вземането и 37,74 лв. – лихва за забава, от които: 36,56 лв. начислени за периода 15.03.2018г. до 13.03.2020г. и 1,18 лв., начислени за периода 14.07.2020г. до 12.03.2021 г.

Претендират се и сторените разноси.

Сочи се, че претенцията е за част от сумата по заповедта, като настоящият състав не се сезира с произнасяне по претенциите за договорна лихва и част от лихвата за забава за периода от 22.10.2016г. до 14.03.2018г., които са били предмет на процесната заповед.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът е депозирал писмен отговор като сочи на недопустимост и неоснователност на предявения иск поради това, че няма качеството на наследник на длъжника по процесния кредит, поради

извършен и надлежно вписан в специалната за това книга към РС – Кюстендил, отказ от наследство. Ето защо моли прекратяване на делото като недопустимо, съотв. отхвърляне на претенцията като неоснователна.

КРС, след като обсъди събраните по делото доказателства, при усл. на чл. 235, ал. 2 и 3 ГПК, приема за установено следното:

На 11.12.2015г. между А.Е. Д.а, ЕГН: ***** и „Провидент Файненшъл България“ ООД бил сключен Договор за потребителски кредит за сума в размер на 300,00 лв. при ГЛП от 29,73 % и ГПР – 49 %. Общият размер на дължимата по кредита сума възлизал на 548,82 лв., които следвало да се върнат съобразно постигнатите договорености на 45 бр. седмични погасителни вноски с начална дата на плащане – 18.12.2015г. Съгласно чл. 27 от Договорни разпоредби, с подписването на процесния източник на облигационни задължения, ответницата декларира, че е получила изцяло и в пълен размер отпуснатата сума.

С Договор за прехвърляне на вземания от 28.07.2016г., сключен между кредитора и ищцовото дружество, се сочи на прехвърляне на вземания в полза на последното, надлежно индивидуализирани в Приложение № 1 към последния, което обаче не е приложено по делото. Представено е Удостоверение от цедента, издадено в полза на цесионера, което сочи, че в полза на последния е преминало по пътя на сочения Договор за прехвърляне на вземания, ведно с Приложение № 1 към него, вземане в общ размер на 548,82 лв., произтичащо от Договор за потребителски кредит с номер 593155671 от дата 11.12.2015г., сключен между „Провидент Файненшъл България“ ООД, ЕИК: 202513690 и А.Е. Д.а ЕГН: *****. Видно от представеното на л. 21 от гр.д. 1568/2021 г. от описа на РС – Дупница пълномощно е, че цедентът упълномощил ищцовото дружество да уведомява длъжниците за сключения на 28.07.2016г. договор за прехвърляне на вземания, ведно с извършено потвърждение по см. на чл. 99, ал.3 от ЗЗД. Изпратено е до ответника, в качеството му на наследник на длъжника по кредита, уведомление по см. на чл. 99 от ЗЗД (л. 22 от посоченото дело от описа на РС – Дупница) без данни за получаването му от адресата.

Видно от Удостоверение за наследници изх. № 008-00-99/26.05.2021 г., издадено от Община Кюстендил (л. 10 от ч.гр.д. № 808 от 2021г. на РС – Дупница) е, че длъжникът по кредита А. Д.а е починала на 14.04.2021г. (т.е. след подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК – в случая последното депозирано на 17.03.2021г. с образувано по него ч.гр.д. № 510 от 2021г. на КРС, впоследствие изпратено по подсъдност на РС – Дупница). Същият е оставил за свои законни наследници преживял съпруг - М. В. Д. (ответник в настоящото) и дъщеря – М.М.В.. Поради това с Определение на РС – Дупница от 02.06.2021г., постановено по ч.гр.д. № 808 от 2021 г. от описа му, са конституирани в производството по чл. 410 от ГПК наследниците на

починалия длъжник като е разпоредено издадената вече Заповед по чл. 410/22.04.2021г. срещу А.Е. Д.А, да бъде връчена на новоконституираните лица. Същата е връчена на ответника в настоящото на 08.06.2021г., като в законоустановения за това срок, последният е депозирал възражение по чл. 414 от ГПК за недължимост на вземането поради погасяването му по давност. Данни за осъществено връчване на заповедта по отношение на Мартина Василева не са били налице, поради което и съдът е дал указания на заявителя по чл. 415, ал.1, т.1 ГПК само спрямо М.В. (поради невъзможност заповедта да влезне в законна сила спрямо възразилния длъжник и наследник на А. Д.а). В срока по закон заявителят е предявил настоящите положителни установителни искове срещу ответника за процесните суми, представляващи част от тези, предмет на заповедта, а и намалени съобразно притежаваната от Д. (като наследник на починалата си съпруга) част от наследственото имущество, определена на 1/2 идеална такава.

Исковата молба, ведно с приложенията ѝ, е връчена на ответника на 24.11.2021г., като в законоустановения за това срок същият е депозирал отговор по чл. 131 от ГПК като е представил 2 бр. Удостоверения за извършени вписани откази (от него и от дъщеря му Мартина) от наследството на починалия си наследодател – А. Д.а, а именно – Удостоверение изх. № 1559 от 21.12.2021г., за извършен отказ от М.Д. по отношение наследството на А. Д.а, вписан под № 87/2021 г. от особената книга към КРС и Удостоверение № 1562/21.12.2021г., сочещо на извършен от дъщерята на длъжника отказ от наследството ѝ, вписан под № 88/2021 г. от особената книга към КРС.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи.

По допустимостта:

Производството по [чл. 422 ГПК](#), вр. с [чл. 415 ГПК](#) е специално и е пряко обвързано със заповедното по [чл. 410 и сл. ГПК](#). Тази пряка обвързаност произтича от обстоятелството, че искът по [чл. 422 ГПК](#) се счита за предявен от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, като целта на исковото производство е да се установи вземането на ищеца от ответника - длъжник, така както същото е заявено в заявлението и съответно в издадената заповед за изпълнение. Искът по [чл. 422 ГПК](#) трябва да има за предмет съдебното установяване на вземане, идентично със заявления в заповедното производство дълг. Тази идентичност е процесуална предпоставка за допустимост, за наличието на която съдът следи служебно. При разминаване в произнасянето на съда по заповедното и исковото производство, би се стигнало до недопустимо разминаване в претенциите /СПН би следвало да се създаде относно всички съществени елементи на правоотношенията./

В конкретния случай сочената по-горе идентичност между страни и предмет не е нарушена въпреки възникналите усложнения и в двете посоки.

Така на първо място - страна, като ответник в настоящото, е наследникът на длъжника по заповедта, надлежно конституиран в процеса с Определение на РС – Дупница от 02.06.2021г., постановено по ч.гр.д. № 808 от 2021 г. от описа му. Приемство в процеса по см. на чл. 227 от ГПК е настъпило, предвид обстоятелството, че длъжникът е починал на 14.04.2021г., т.е. след депозиране на заявлението по чл. 410 от ГПК (17.03.2021г.), поради което и към него момент е съществувал в правния мир, разполагал е с процесуална правоспособност, която може да бъде наследена.

На второ място, липсва пречка настоящото производство да има за предмет само част от сумите, предмет на издадената заповед, като за сумите, за които иск не е предявен, следва да се приложат последиците на чл. 415, ал.5 от ГПК от заповедния съд, респ. настоящото производство да бъде прекратено за тези суми, а заповедта обезсилена за тях от съда в исковото производство, в случай, че е налице изрично десезиране. В случая такова десезиране не е налице досежно вземанията за договорна лихва и част от лихвата за забава, като изрично в исковата молба се сочи, че за тези суми, съдът не се сезира. Ето защо за тях заповедта подлежи на обезсилване, на осн. чл. 415, ал.5 от ГПК, но преценката за това е на заповедния съд. На последно място, съдът констатира, че исковите са предявени съобразно указанията на заповедния съд и в срока за това действие, поради което съдът ги възприема за допустими.

Само за пълнота, следва да се посочи, че релевираното от ответника в отговор на исковата молба възражение за недопустимост на производството не може да бъде споделено. Макар и да не го сочи изрично, доколкото твърди, че поради това, че не е имал качеството на наследник в процеса, последният следвало да се прекрати като недопустим, съдът намира, че възражението му е такова за липса на процесуална легитимация като предпоставка, обуславяща съществуването на правото на иск. Правната теория определя процесуалната легитимация като абсолютна процесуална предпоставка, обуславяща се от правните твърдения на ищеца, свързани с материалното право, засегнато от правния спор. Доколкото с исковата молба ищецът твърди, че разполага с вземане против първоначалната ответница, произтичащо от неплатено кредитно задължение, то след смъртта на длъжника, по силата на наследственото правоприемство, в задълженията на първоначалния длъжник встъпват неговите законни наследници. Към датата на тяхното конституиране като ответници в процеса, отказ от наследство не е бил извършван, поради което изначално заявеното от ищеца спорно право ги обвързва и ги предопределя като надлежни ответници. Въпреки извършения от ответника в настоящото Д. отказ от наследство след конституирането му по делото, той не губи пасивната си процесуална легитимация по силата на отказа, не само защото за ищеца остава отворено правото да оспори този отказ, но и защото с отказа се губи единствено материалноправната легитимация. При това положение, ако ищецът не желае да оспори отказа от наследство, той следва

да заяви или оттегляне на иска или отказ от него, което в случая не е направено. Ето защо и тъй като процесуалната легитимация на ответника е запазена, настоящият състав следва да се произнесе по съществото на спора.

По основателността:

Не се спори по делото, че в хода на заповедното производство е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по [чл. 410 от ГПК](#) за търсените суми в полза на настоящия ищец.

Не е спорно и че между „Провидент Файненшъл България“ ООД и А. Д.а – като праводател на ответника в настоящото, е бил сключен процесния договор за заем, сумата по който ѝ е реално предадена, предвид удостоверяване на това обстоятелство чрез полагане на подписа на кредитополучателя в процесния източник на облигационни задължения (спр. чл. 27 от Договорни разпоредби).

Що се отнася до надлежната материалноправна легитимация на ответната страна, която съдът е длъжен да изследва предвид релевираното възражение за извършен отказ по см. на чл. 49 от Закона за наследството, съдът намира следното: отказът от наследство представлява едностранно волеизявление, обратно по съдържание на приемането му. Същият произвежда действие от момента на вписването му в особената за това книга към съответния районен съд, което идва да покаже, че вписването има конститутивно значение за пораждаване последиците на тази едностранна правна сделка. По принцип отказът от наследство е недействителен, когато е направен след като същото вече е било прието.

В случая, обаче от събраните по делото доказателства не се установят каквито и да било действия, сочещи на категорично и безусловно намерение за приемане на наследството. Не сочат на намерение за приемане на наследство действия, които са извършени в изпълнение на морално задължение или като отдаване на почит към починалия; с цел осведомяване за състоянието на наследственото имущество преди да бъде взето решение за приемане или отказ от наследството; само и единствено с цел запазване актива на наследството, вкл. действия по поддържане и запазване на конкретен имот, но без намерение за своене - неотложни действия, предприети в интерес на наследството, действия по опазване, наглеждане и временно управление - действия по [чл. 58 ЗН](#). По същия начин, с определение № 499/20.11.2019 г. ВКС по ч. т. д. № 1823/2019 г., I т. о., ТК приема, че "по приложението на разпоредбата на [чл. 49 от ЗН](#) е формирана съдебна практика, която не се нуждае от промяна или осъвременяване". Приема, че "съгласно задължителните разяснения в т. 14 от ППВС № 4/64 г., както и постановените по реда на [чл. 290 от ГПК](#) решение № 535/02.09.2011 г. по гр. д. 92/2010 г. на ВКС, II г. о., решение № 395/04.11.2011 г. по гр. д. № 309/2010 г. на ВКС II г. о., решение № 68/13.09.2010 г. по гр. д. № 3382/2008 г. на ВКС,

IV г. о., приемането на наследството може да стане мълчаливо, когато от действията на наследника се разбира непоколебимото му намерение да приеме наследството", както и че "волята на наследника за приемане на наследството трябва да е ясно изразена и да не буди никакви съмнения". Понататък в същото определение ВКС продължава, че "приемането на наследството не се предполага, а трябва да бъде безспорно установено, дори когато е мълчаливо", че "конклюдентните действия трябва да се такива, че да сочат несъмнено на наличието на воля у наследника за приемане на наследството" и че "ако действията са двусмислени и от тях е възможно да бъдат направени различни изводи, приемане на наследството няма.

В случая, ответникът, след връчването му на заповедта за изпълнение по чл. 410 от ГПК и в законоустановения за това срок е депозирал възражение по чл. 414 от ГПК за недължимост на процесното вземане поради погасяването му по давност. Това процесуално действие, обаче настоящият състав не намира да съставлява приемане на наследството, а действия по запазване на актива му. Предвид това, както и представеното удостоверение за надлежно вписан в особената книга към РС – Кюстендил отказ от наследството на А. Д.а, направен от ответника в настоящото, настъпват правни последици изразени в заличаване на наследственото правоприемство. С отказа от наследство, наследникът се лишава от включените в наследството права и не приема включените в него задължения". В този смисъл е решение № 145 от 23.11.2011 г. на ВКС по т. д. № 1018/2010 г., I т. о., ТК. Със същото решение ВКС приема, че "не съставлява приемане на наследството заявлението по чл. 414 от ГПК, че процесната сума не се дължи".

Така, по делото не се събраха каквито и да е доказателства, от които да се направи извод, че ответникът е приел по какъвто и да е начин наследството, оставено му от неговата съпруга. Напротив, същият е представил надлежно вписан отказ от наследство и съдът съобразявайки и трайната съдебна практика /част от която е цитирана по-горе/ следва да отчете валидно направения и надлежно вписан отказ от наследство при постановяване на настоящото решение. Именно поради това е без значение дали отказът от наследство е последващ датата на подаване на исковата молба (както е в случая), като съдът е длъжен да зачете правното му действие като новонастъпил в хода на производството факт, преуреждащ кръга на наследниците и в частност отговорността на ответника за задължения на наследодателя. Тоест, без значение е колко време след смъртта на наследодателя е направен отказът от наследство, щом преди това не се установява приемането му – изрично или конклюдентно. Изложеното идва да покаже, че последиците настъпват с обратна сила – все едно отреклият се от наследство никога не е бил носител на наследствени права и задължения, т. е. не е имал качеството на наследник. Това означава, че, считано от момента на откриване на наследството и във всеки един момент след това, отреклият се от наследството никога не е придобивал и не е притежавал права от наследството и не е отговарял за задълженията на наследството

/Тълкувателно решение № 148/10.12.1986 г. ОСГК/.

Ето защо, съдът приема, че Д. не дължи на ищцовото дружество търсените с исковата молба суми, тъй като няма качеството на наследник на починалата си съпруга, която на свой ред е била кредитополучател по процесния договор за потребителски кредит, поради което и предявеният срещу него иск следва да се отхвърли като неоснователен.

Предвид гореизложените изводи съдът не ще се произнесе по останалите наведени доводи за неоснователност на претенцията, каквото представлява възражението за изтекла погасителна давност, направено с депозираното от Д. Възражение по чл. 414 от ГПК.

Съгласно задължителните указания на върховната инстанция по прилагането на закона, обективирани в ТР4/2014г. по тълк. д. 4/2013г. на ВКС, при отхвърляне на исковата претенция, издадената в заповедното производство заповед за изпълнение не подлежи на обезсилване, но въз основа на нея не следва да се издава изпълнителен лист.

Досежно сумите, за които настоящият състав не е сезиран (както изрично е посочено в исковата молба), а именно – вземанията за договорна лихва и за част от лихвата за забава за периода от 22.10.2016г. до 14.03.2018г., издадената заповед подлежи на обезсилване на осн. чл. 415, ал.5 от ГПК, но преценката за това е на заповедния съд.

Само за яснота съдът ще посочи, че депозираният по чл. 131 от ГПК отговор изхожда освен от М.Д., още и от Мартина Василева, но последната няма качеството на страна в настоящото производство (не е конституирана като ответник, поради това, че искът е предявен само срещу преживелия съпруг на починалия наследодател), поради което и субективните предели на силата на пресъдено нещо на настоящия съдебен акт, не ще се разпрострат спрямо това лице (М.М.В.).

По разноските:

При този изход на делото разноски се дължат единствено на ответната страна, за което същата представя списък по чл. 80 от ГПК. Посочено в същия е, а се представят и доказателства в тази насока (сключен договор за правна защита и съдействие), че на процесуалния представител на ответната страна е заплатено възнаграждение от 500,00 лв. – както е посочено „за двамата ответници“. В случая обаче, както съдът вече посочи, ответник в настоящото производство е единствено М.Д., но не и лицето Мартина Василева, поради което и упълномощаването от нейна страна на адв. Здравко Василев, респ. сключеният между нея и адвокатата договор за правна защита и съдействие са неотнормими към настоящия спор. Ето защо следва да се присъдят на ответника сторените единствено от него разноски по делото от 250,00 лв. за осъществената му по същото адвокатска защита и съдействие.

На ответника се следват и разноските, направени в хода на заповедното

производство, но доколкото няма данни за сторени такива, не следва да му се присъждат.

Водим от горното и на осн. чл.99, ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл.79, ал. 1 ЗЗД, чл. 240 ЗЗД и чл.86, ал.1 ЗЗД, съдът:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ КАТО НЕОСНОВАТЕЛНИ исковите на „ФРОНТЕКС ИНТЕРНЕТЪНЪЛ“ ЕАД, ЕИК: 200644029, представлявано от Л. Д.а – изпълнителен директор, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Хенрик Ибсен“ № 15, ет.6, чрез юрк. В.Ц., срещу М. В. Д., ЕГН: 7503062900, с адрес: *****, в качеството му на наследник на А.Е. Д.А, ЕГН: *****, с претенция да бъде признато за установено по отношение на ответника, като наследник на посоченото лице, че в полза на ищеца съществува вземане, обективизирано в заповед за изпълнение, издадена по ч.гр.д. № 808/2021г. от описа на РС – Дупница, а именно: **180,27 лв.** – главница, дължима по Договор за потребителски кредит от 11.12.2015г., сключен между „Провидент Файненшъл България“ ООД и А.Е. Д.а, ЕГН: *****, вземането по който е прехвърлено с Договор за прехвърляне на вземания от 28.07.2016г. на ищеца, **ведно** със законната лихва за забава върху същата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение (17.03.2021г.) до окончателното изплащане на вземането и **37,74 лв.** – лихва за забава, от които: 36,56 лв. начислени за периода 15.03.2018г. до 13.03.2020г. и 1,18 лв., начислени за периода 14.07.2020г. до 12.03.2021 г.

ОСЪЖДА „ФРОНТЕКС ИНТЕРНЕТЪНЪЛ“ ЕАД, ЕИК: 200644029, представлявано от Л. Д.а – изпълнителен директор, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Хенрик Ибсен“ № 15, ет.6, чрез юрк. В.Ц. **ДА ЗАПЛАТИ** на М. В. Д., ЕГН: 7503062900, с адрес: ***** сумата в размер на **250,00 лв.** (двеста и петдесет лева), представляваща сторените съдебно-деловодни разноски.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Кюстендилски Окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Кюстендил: _____